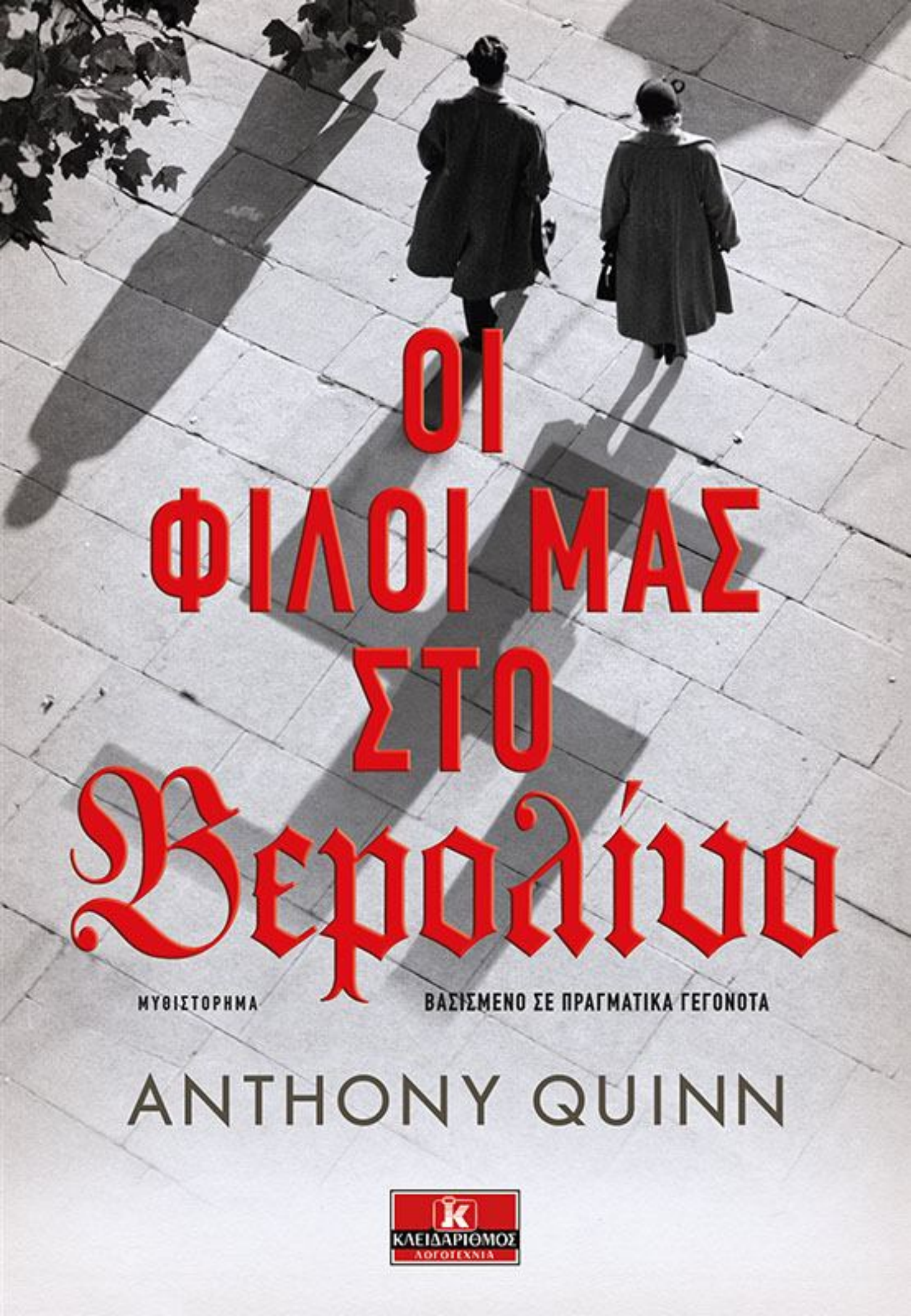

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΣΤΟ Βερολίνο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ANTHONY QUINN

ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μάρτιος 1941

1

Η παμπ, σε έναν λιθόστρωτο δρόμο κοντά στο Τσίπσαϊντ, άδειαζε νωρίς το βράδυ, καθώς οι κάτοικοι του Σίτι έσπευδαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους, για να προλάβουν τη συσκότιση. Ο επάνω χώρος ήταν αχνοφωτισμένος και απέπνεε μυστικοπάθεια, κάτι που, όπως είχε διαπιστώσει, προτιμούσαν οι πρόσφατα στρατολογημένοι, παρά τον κίνδυνο. Δεν υπήρχε τίποτα πιο ταιριαστό για να ενισχύσει την αίσθηση της συνωμοσίας από μια σκάλα που τρίζει και τις βικτοριανές απλίκες φωταερίου.

Φορώντας τη στολή του υπεύθυνου Παθητικής Αεράμυνας, με το μεταλλικό κράνος να κρύβει το μέτωπό του, ο Χοστ είχε περάσει απαρατήρητος ανάμεσα από τους κουρασμένους λόγω δουλειάς πελάτες. Ακόμη και ως πολίτης ήταν συνηθισμένος, ένας άντρας μέτριου όγκου, με ύψος 1,75, κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά, ανοιχτόχρωμα μάτια, «χωρίς ιδιαίτερα χαρακτηριστικά». Δεν ήταν σπάνιες οι περιπτώσεις που έπρεπε να τον συναντήσει κάποιος τρεις τέσσερις φορές μέχρι να καταφέρει να τον αποτυπώσει στη μνήμη του. Ο ίδιος είχε αντιληφθεί το πλεονέκτημα του ανώνυμου παρουσιαστικού του· μπορούσε να χάνεται στο πλήθος, δίχως το παραμικρό πρόβλημα. Οι άλλοι τον κοιτούσαν με μισόκλειστα μάτια καθώς αναρωτιόντουσαν πότε, πού, αν τον είχαν συναντήσει ξανά, πριν ανασηκώσουν τους ώμους. Δεν θα έπαιρναν και όρκο.

Μέσα από το παράθυρο της παμπ, όπου υπήρχαν κολλημένα χιαστί κομμάτια λευκής ταινίας για να προστατεύονται

τα τζάμια, έβλεπε τα φώτα στα γραφεία των απέναντι κτιρίων να σβήνουν σταδιακά. Ο ιδιοκτήτης της παμπ ανέβηκε τα σκαλιά μουρμουρίζοντας. Καθώς έκλεινε τις κουρτίνες για να κρύψει τα παράθυρα, μια σειρήνα προειδοποίησης για αεροπορικό βομβαρδισμό άρχισε τον άθλιο βόμβο της. «Μπορώ να το υπολογίσω με ακρίβεια λεπτού», είπε ο άντρας, με ένα σκυθρωπό, άψυχο γέλιο. Ο Χοστ έμεινε στη θέση του να τον παρατηρεί και ήπιε μια γουλιά από την ξανθιά μπίρα του. Ήταν αλλόκοτο πώς τα πιο αφύσικα πράγματα μετατρέπονταν πολύ γρήγορα σε φυσιολογικά. Το Λονδίνο είχε βιώσει τις πρώτες αεροπορικές επιδρομές μόλις τον περασμένο Σεπτέμβριο, παρ' όλα αυτά υπήρχε η αίσθηση πως κάλυπταν τα παράθυρα και έκρυβαν τα φώτα εδώ και χρόνια. Ζούσαν σαν τους τυφλοπόντικες, σκάβοντας στο σκοτάδι. Πριν επιστρέψει στο ισόγειο, ο ιδιοκτήτης χαμήλωσε την ένταση στα φωτιστικά των τοίχων, σκοτεινιάζοντας κι άλλο τον χώρο, σαν να τον ετοίμαζε για μια σεάνς με κάποιο μέντιουμ.

Ο καλεσμένος του κατέφθασε μετά από μερικά λεπτά. Ήταν ένας μάλλον κοντός, παχουλός άντρας, γύρω στα πενήντα, που ιδροκοπούσε μέσα από το χοντρό τουίντ κοστούμι του. Τα επιφυλακτικά μάτια του τινάζονταν πέρα δώθε πίσω από τα γυαλιά του. Τράβηξε το κολάρο του πουκάμισου για να το χαλαρώσει λιγάκι, με αποτέλεσμα το δέρμα στον λαιμό του να ροδίσει. Ο Χοστ έκλινε το κεφάλι αντί χαιρετισμού και έδειξε την καρέκλα απέναντι από τη δική του. Ο άλλος κοίταξε τριγύρω, φανερά ανακουφισμένος επειδή ήταν οι μοναδικοί πελάτες.

«Ο κύριος Κίλσο;» Ο Χοστ δεν έτεινε το χέρι του. «Τζακ Χοστ. Αν δεν κάνω λάθος, έχουμε να συζητήσουμε για δουλειές.»

Πριν ασχοληθούν με τις «δουλειές», ο Χοστ ζήτησε να μάθει ορισμένες προσωπικές λεπτομέρειες. Εξήγησε πως ο έλεγχος του ιστορικού είναι μια τυπική διαδικασία στην περίπτω-

ση μιας στρατολόγησης· τον βοηθούσε να αποκλείει τους παρανοϊκούς, τους φαντασιόπληκτους, τους παραπλανημένους. Γλίτωνε πολύ χρόνο όταν το έκανε ευθύς εξαρχής. Ο Κίλσο αντέδρασε με έναν συντροφικό καγχασμό. Κι αυτό φάνηκε να σπάει τον πάγο. Εξήγησε ότι ήταν διευθυντής μιας τεχνικής εταιρείας στο Γουότφορντ. Παντρεμένος, με δύο παιδιά. Γραμματέας στη Ροταριανή Λέσχη της περιοχής. Όταν ο Χοστ ρώτησε αν ήταν ποτέ μέλος κάποιου πολιτικού κόμματος, ο άλλος δίστασε κι έπειτα κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Θα μετρούσε εις βάρος μου;»

«Αντιθέτως. Θα σας καθιστούσε λιγότερο ύποπτο.»

Αφού ολοκληρώθηκαν τα προκαταρκτικά, ο Χοστ έγειρε στην πλάτη της καρέκλας του και άπλωσε τα χέρια, σαν να προσκαλούσε τον άλλο. «Λοιπόν. Τι έχετε για μας;» Ένας φευγαλέος σπασμός ενθουσιασμού διέτρεξε το πρόσωπο του Κίλσο. Ήταν η μεγάλη του στιγμή. Καθότι έμενε στο Μπούσι, άρχισε να λέει, είχε τη δυνατότητα να παρακολουθεί τις εξελίξεις στο εργοστάσιο κατασκευής αεροσκαφών Ντε Χάβιλαντ, στο Χάτφιλντ. Είχε πληροφορηθεί για το πιο πρόσφατο πρωτότυπο, γνωστό ως «Κουνούπι», που υποτίθεται ότι μπορούσε να πετάξει με ταχύτητα άνω των 650 χιλιομέτρων την ώρα. Αν είχε καταλάβει καλά, βρισκόταν ακόμη σε φάση σχεδιασμού, όμως από τη στιγμή που θα ξεκινούσε η παραγωγή του δεν θα χρειαζόταν μεγάλο διάστημα μέχρι να καταστεί επιχειρησιακά έτοιμο. Ο Χοστ ρώτησε αν το πρωτότυπο αναπτυσσόταν ως βομβαρδιστικό, νυχτερινό καταδιωκτικό ή αναγνωριστικό αεροσκάφος.

Ο Κίλσο ανασήκωσε τους ώμους: δεν ήξερε. Ο Χοστ είπε: «Τέτοιου είδους πληροφορίες είναι εξαιρετικά σημαντικές. Έχετε πρόσβαση στο εργοστάσιο;»

«Όχι. Ως μηχανικός όμως έχω τις επαφές μου εκεί μέσα.» Χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του. «Προτίθεστε…;»

Ο Χοστ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν αφορά το πεδίο δράσης μας. Δουλειά μου είναι να δημιουργήσω ένα δίκτυο πιστών στο καθεστώς. Ο στόχος είναι μακροπρόθεσμος.»

Για ένα διάστημα συνέχισαν να μιλούν ως επί το πλείστον για την πέμπτη φάλαγγα. Ο Χοστ τον διαβεβαίωσε πως, στην περίπτωση μιας επιτυχημένης εισβολής, όσοι ήταν πιστοί στην Πατρώα Γη θα διέθεταν ήδη μέσα αναγνώρισης –έγγραφα ή κάποια διακριτική καρφίτσα. Προς το τέλος της συνάντησής τους ο Κίλσο ήταν φανερό πως είχε ξεθαρρέψει, αφού είπε: «Υπάρχει κάποιου είδους… αμοιβή; Για το ρίσκο, εννοώ…»

«Φυσικά. Ανάλογα με την αξία της πληροφορίας, είναι πιθανή η χορήγηση μισθού. Αισθανόμαστε κάτι παραπάνω από υπόχρεοι· *θέλουμε* να αμείβουμε τους πράκτορές μας για τη δουλειά τους.»

Ο Χοστ αποφάσισε πως έπρεπε να σταματήσουν εκεί. Ήταν σημαντικό να μην εκβιάζεις αυτού του είδους τις διαπραγματεύσεις· χρειαζόταν μυστικότητα, μια κάποια εξυπνάδα. Γνώριζε πολύ καλά τον κίνδυνο της πρόωρης δέσμευσης: ο υπεύθυνος στρατολόγησης τελικά το μετάνιωνε. Πάνω από το χείλος του ποτηριού παρατήρησε την καινούρια του γνωριμία. Σηκώθηκε και υποκρινόμενος τον αδιάφορο είπε: «Παρεμπιπτόντως, κάτι ακόμα. Μήπως έχετε ακουστά το όνομα Μαρίτα Πάρντο;»

Ο Κίλσο σούφρωσε τα χείλη, επανέλαβε το όνομα και μόρφασε. «Φοβάμαι πως όχι.»

«Δεν έχει σημασία», είπε ζωηρά ο Χοστ. Σηκώθηκαν και στάθηκαν αντικριστά, έχοντας ανάμεσά τους το τραπέζι. Είδε τον Κίλσο να σηκώνει επιφυλακτικά το χέρι για να σφραγίσουν τη συμφωνία. Όμως ο Χοστ δεν σκόπευε να συμβιβαστεί με κάτι τέτοιο. Αφού ίσιωσε το κορμί του, σήκωσε το χέρι σε έναν άκαμπτο χαιρετισμό.

«*Χάιλ Χίτλερ*.»

Ο Κίλσο, κλονισμένος για μια στιγμή, κοίταξε κλεφτά προς την πόρτα. Τι ρίσκο! Όταν διαπίστωσε πως το πεδίο ήταν ελεύθερο, μιμήθηκε τον χαιρετισμό του Χοστ: «*Χάιλ Χίτλερ*.»

«Σχεδόν δεν έκλεισα μάτι χθες βράδυ, μ' όλον αυτόν τον σαματά.»

Ο Χοστ καθόταν πίσω από δύο γυναίκες σε ένα λεωφορείο που προχωρούσε αναπηδώντας προς το Γουότερλου. Αναφέρονταν στην πεντάωρη νυχτερινή αεροπορική επιδρομή της Luftwaffe.

«Ναι, ξέρω. Από τη μια αυτό κι απ' την άλλη η αφεντιά του, που ροχάλιζε σαν τρακτέρ…»

Ακολούθησε μια παύση διαρκείας κι αμέσως μετά η φίλη της, με τόνο περισσότερο στοχαστικό παρά αγανακτισμένο, αποκρίθηκε: «Αυτός ο πόλεμος μ' αηδιάζει.»

Το λεωφορείο είχε σταματήσει, καθώς ο δρόμος μπροστά ήταν ένα ναρκοπέδιο από σπασμένα γυαλιά και μπάζα. Ξεκίνησε διστακτικά, κινούμενο περιμετρικά γύρω από έναν τεράστιο κρατήρα. Ο Χοστ κοίταξε από το παράθυρο. Η πόλη τού έδινε την εντύπωση ενός πλάσματος που είχε ξυπνήσει από κάποιο φρικτό όνειρο, διαπιστώνοντας με έκπληξη πόσο στραπατσαρισμένο και μωλωπισμένο ήταν. Κατεβαίνοντας από το λεωφορείο, ο πρωινός αέρας τσίμπησε τα μάτια του με ένταση. Βρόμικες σπείρες μαύρου καπνού και σκόνης εξαιτίας των τούβλων υψώνονταν από τα βομβαρδισμένα κτίρια γύρω του.

Όταν έστριψε στη γωνία, η αλλαγή στο οικείο τοπίο τον έκανε να παγώσει στη θέση του. Μερικές φορές, όταν τον κατέβαλλε η έντονη κούραση, τα όνειρά του ξεκινούσαν τον παραισθητικό χορό τους ενώ ήταν ακόμα ξύπνιος. Βλεφάρισε έντονα: δεν έβλεπε όνειρο. Ολόκληρη η μία πλευρά του Μέντγουεϊ Χάους είχε εξαφανιστεί, αποκαλύπτοντας έναν τοίχο από πορφυρά βικτοριανά τούβλα, που παρέμεναν αθέατα εδώ και εξήντα τόσα χρόνια. Το πλήρωμα ενός πυροσβεστικού

οχήματος μάζευε τα πράγματά του εκείνη τη στιγμή, με τις μάνικες τυλιγμένες σαν πράσινα έντερα στο πεζοδρόμιο. Ο Χοστ φορούσε ακόμα τη στολή της Παθητικής Αεράμυνας –είχε βάρδια όλο το βράδυ–, οπότε έσκυψε και πέρασε κάτω από το σκοινί και πλησίασε. Τα παπούτσια του έλιωναν θραύσματα γυαλιού. Σήκωσε το βλέμμα σε ό,τι είχε απομείνει από τη σημαδεμένη πρόσοψη του τετραγώνου· όλα τα παράθυρα είχαν ανατιναχτεί, σαν μάτια που τυφλώθηκαν.

Ένας άλλος υπεύθυνος της Παθητικής Αεράμυνας τον αντιλήφθηκε να στέκεται εκεί.

«Χτυπήθηκε απευθείας. Το πλαϊνό κατέρρευσε τελείως. Μόλις πριν από λίγο κατάφεραν να σβήσουν τη φωτιά.»

«Θύματα;»

«Τέσσερις νεκροί. Μερικοί τραυματίες. Οι περισσότεροι είχαν πάει στο καταφύγιο.»

Ο Χοστ συνέχισε να παρατηρεί, φαινομενικά εμβρόντητος. Ο άλλος τον κοίταξε ξανά. «Το ξέρεις αυτό το μέρος;»

Μετά από μια παύση έγνεψε καταφατικά. «Εδώ μένω… Θέλω να πω –εδώ έμενα.» Δεν κοιτούσε τον άλλο, ωστόσο αντιλήφθηκε την κοφτή του ανάσα.

«Λυπάμαι. Ατυχία.»

«Δεν θα το έλεγα», είπε ο Χοστ. «Κάποιο άλλο βράδυ ίσως βρισκόμουν μέσα στο κτίριο.»

Άρχισε να προχωρά προς τη φαρδιά εξώπορτα, κρεμασμένη από τους μεντεσέδες. Πίσω του άκουσε τον άλλο να τον προειδοποιεί μουρμουρίζοντας πως μάλλον δεν ήταν ασφαλές –θα μπορούσε να καταρρεύσει η τοιχοποιία–, όμως ο Χοστ τον αγνόησε. Μπήκε στο εσωτερικό του κατεστραμμένου κελύφους και κοίταξε γύρω του. Διάσπαρτο παντού ένα χάος από σοβάδες και ξύλα και τούβλα. Μαυρισμένα αποκαΐδια στροβιλίζονταν χλευαστικά στον αέρα, ενώ μια σταθερή ροή από σταγόνες έσταζε από τα σημεία όπου οι πυροσβέστες τα είχαν μουλιάσει με τις μάνικες. Σκαρφάλωσε στα μπάζα προς τον

διάδρομο για να ελέγξει τη σκάλα, με τη σιδερένια κουπαστή παραμορφωμένη και βαθουλωμένη εξαιτίας της έκρηξης. Πόσες φορές είχε ανεβοκατέβει αυτές τις σκάλες; Κοίταξε ψηλά και είδε να χάσκει ένα άνοιγμα, απ' όπου φαινόταν ο ουρανός. Το διαμέρισμά του ήταν στον έκτο όροφο και προσπάθησε να φανταστεί το καμένο και μαυρισμένο κέλυφος που θα είχε απομείνει. Τι είχε χάσει; Τα ρούχα του, φυσικά, μερικές φωτογραφίες, όχι κάτι ιδιαίτερης αξίας. Κάποια βιβλία, μερικούς γερμανικούς οδηγούς Baedeker, που έτσι κι αλλιώς δεν θα τους χρειαζόταν στο άμεσο μέλλον. Τα έπιπλα ήταν του ιδιοκτήτη. Τα υπόλοιπα –φάκελοι, έγγραφα, αλληλογραφία– ήταν κλειδωμένα στο γραφείο του, στην Τσάνσερι Λέιν. Ήταν καθαρά θέμα τύχης. Κτίρια σαν κι αυτό κατέρρεαν μέσα στη νύχτα, κάθε βράδυ, και οι κάτοικοι αναγκάζονταν να φύγουν και να μείνουν αλλού. Αναρωτήθηκε αν το γεγονός ότι δεν στενοχωριόταν και τόσο έδειχνε κάτι για εκείνον.

Αφού βγήκε έξω, έμεινε να κοιτάζει το κτίριο για ώρα. Ήταν μάλλον απίθανο να το αφήσουν στη θέση του, με τόσο μεγάλη ζημιά. Φτύνοντας, ένιωσε τη σκόνη από τα τούβλα που είχε κολλήσει στον λαιμό του. Καθώς απομακρυνόταν, θυμήθηκε στον τοίχο της κρεβατοκάμαράς του μια μικρή υδατογραφία που έδειχνε τον Κόλπο της Νάπολης. Την είχε ζωγραφίσει η μητέρα του, στον μήνα του μέλιτός της. Είχε χρόνια να την παρατηρήσει. Όμως εκείνη τη στιγμή διαπίστωσε πως θα του άρεσε η ιδέα να την είχε διασώσει.

Μόνο όταν ο Χοστ άρχισε να διασχίζει τη γέφυρα Γουότερλου συνειδητοποίησε πως ήταν Σάββατο. Δεν υπήρχε λόγος να παρουσιαστεί στον Τομέα. Το μπλοκ των επιταγών του ήταν στο γραφείο, όμως τα κλειδιά ήταν στο διαμέρισμά του και οι τράπεζες ήταν κλειστές. Σταμάτησε για να σκεφτεί. Μπορούσε να απευθυνθεί σε κάποιον στο Λονδίνο; Το πρόβλημα στη δουλειά που έκανε ήταν πως συνήθως δεν αποκτούσες φίλους. Δεν

τον είχε απασχολήσει μέχρι τότε –ούτε και τώρα τον απασχολούσε–, ωστόσο ένιωθε την ανάγκη να πλυθεί και να καθαρίσει τα ρούχα του.

Και τότε θυμήθηκε ότι ο Τραχέρν έμενε στο Σεντ Τζέιμς, όχι πολύ μακριά από το σημείο όπου βρισκόταν. Τώρα που το σκεφτόταν, σε μια τέτοια γειτονιά θα επέλεγε να μένει. Έψαξε στην τσέπη του για κέρματα και σταμάτησε σε έναν τηλεφωνικό θάλαμο στο Στραντ, όμως δεν κατάφερε να συνδεθεί με την τηλεφωνήτρια. Οι γραμμές ήταν κομμένες· κατά πάσα πιθανότητα οι επιδρομές είχαν πλήξει το τηλεφωνικό κέντρο. Δεν του απέμενε παρά να το διακινδυνεύσει. Παρότι ένιωθε εξαντλημένος, πήρε ένα λεωφορείο που κατευθυνόταν δυτικά από το Στραντ.

«Καλέ μου άνθρωπε!» αναφώνησε ο Τραχέρν, υποχωρώντας ελαφρά μόλις τον αντίκρισε. «Δείχνεις σαν να σε τραβολογούσαν τριγύρω στο πάρκο.» Ο Χοστ άρχισε να εξηγεί τι είχε συμβεί, όμως ο άλλος τον διέκοψε. «Έλα μέσα, έλα μέσα!»

Ο Τραχέρν, με ρόμπα και πιτζάμα, έμοιαζε περισσότερο με αγοράκι. Τα όμορφα μαλλιά του στο χρώμα της καραμέλας ήταν ανάκατα, καθώς είχε μόλις σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Οδήγησε τον καλεσμένο του μέσα από έναν διάδρομο με ξύλινη επένδυση και ανέβηκαν μια σκάλα, ενώ ταυτόχρονα μουρμούριζε. «Βομβάρδισαν το σπίτι σου, ε; Άκουσα ότι το μέρος υπέστη μεγάλες ζημιές.»

Καθώς έσπρωχνε την πόρτα του διαμερίσματός του, στράφηκε απότομα προς τον Χοστ. «Παρεμπιπτόντως, πώς ήξερες ότι μένω εδώ;»

«Ω, θυμάμαι που κάποτε μου είπες ότι μένεις στην οδό Τζέρμιν, οπότε διέτρεξα τον δρόμο πέρα δώθε ψάχνοντας το όνομά σου στα κουδούνια. Μέχρι που το βρήκα.»

Ο Τραχέρν τον κοίταξε καχύποπτα: «Κι εγώ κάθομαι και σε βασανίζω! Έλα, βολέψου, θα μας φτιάξω τσάι.»

Όση ώρα έλειπε, ο Χοστ παρατηρούσε τον χώρο –το μαρμάρινο τζάκι με το προστατευτικό κάλυμμα, τους καθρέφτες αρ ντεκό, το γυαλιστερό τροχήλατο τραπεζάκι για τα ποτά, τα αντίγραφα από πίνακες των Μεγάλων Δασκάλων στους τοίχους, το μαλακό χαλί στο πάτωμα. Ο Χοστ πρώτη φορά αντίκριζε τέτοια αφθονία καλόγουστων πραγμάτων. Φαντάστηκε ότι οφειλόταν στην οικογενειακή περιουσία, σε συνδυασμό με τις σπουδές (στο Κράιστ Τσερτς της Οξφόρδης) και το διάστημα που πέρασε στη Φρουρά. Ο Τραχέρν ήταν γύρω στα τριάντα, ένας εύστροφος, μποέμ, κοινωνικός άνθρωπος, που έμοιαζε τόσο φυσιολογικά ενταγμένος στον κύκλο όσων ασκούσαν «επιρροή», ώστε κανένας δεν μπορούσε να τον ψέξει γι' αυτό. Ο Χοστ εξακολουθούσε να θεωρεί τον νεότερο άντρα προστάτη του· είχαν αναπτύξει φιλική σχέση, αν και δεν ήταν ακριβώς φίλοι. Παρ' όλα αυτά, δεν φανταζόταν ποτέ πως θα κατέληγε στο κατώφλι του με αυτόν τον τρόπο, ζητώντας βοήθεια.

«Ορίστε, πιες το», είπε ο Τραχέρν, σερβίροντας τσάι στον επισκέπτη του. «Θα σου ετοιμάσω την μπανιέρα. Να τολμήσω να υποθέσω πως χρειάζεσαι ρούχα;»

Ο Χοστ μόρφασε χαμογελαστά και τράβηξε το μανίκι του. «Το μόνο που μου απέμεινε είναι αυτή η στολή.» Που βρομοκοπάει σκόνη και καπνό, σκέφτηκε.

Ο Τραχέρν τον κοίταξε απορημένος για μια στιγμή κι έπειτα γέλασε. «Ναι, αυτή και η ψυχραιμία σου. Οφείλω να πω ότι πρώτη φορά βλέπω κάποιον τόσο αδιάφορο αφότου έχει χάσει όλα του τα υπάρχοντα… Θα 'πρεπε να σε βάλουμε σε αφίσα, για να προωθήσουμε την "Ψυχραιμία απέναντι στους βομβαρδισμούς".»

Δέκα λεπτά αργότερα ο Χοστ ήταν βυθισμένος στο αχνιστό νερό της μπανιέρας. Δεν ήταν σίγουρος πώς κατάφερνε ο Τραχέρν να διαθέτει τόση πολυτέλεια –δεν επρόκειτο για τα συνηθισμένα πέντε δάχτυλα χλιαρού νερού–, όμως δεν είχε καμία πρόθεση να διαμαρτυρηθεί. Και η άνεση του εργένη ήταν εμφα-

νής, καθώς διέθετε μπουκαλάκια με κολόνιες, σαπούνι Floris, τρίχινη βούρτσα και φαλτσέτα για το ξύρισμα. «Ελεύθερα», του είχε πει, και ο Χοστ ακολούθησε την παρότρυνση και πρόσφερε στον εαυτό του εκείνο που ο μπαρμπέρης του στο Χόλμπορν θα χαρακτήριζε ως «ξύρισμα με τα όλα του».

«Κατάφερα να σου βρω κάποια πράγματα», είπε ο Τραχέρν όταν ο Χοστ πρόβαλε από το μπάνιο. «Είσαι τυχερός που φοράμε περίπου το ίδιο νούμερο.»

«Είναι εξαιρετικά ευγενικό εκ μέρους σου», είπε ο Χοστ και τον ακολούθησε στην κρεβατοκάμαρα. Στο κρεβάτι, απλωμένα με στρατιωτική ακρίβεια, υπήρχαν εσώρουχα, κάλτσες, ένα μάλλινο παντελόνι, ένα πουκάμισο, ένα κολάρο και μια γραβάτα, ακόμη κι ένα ζευγάρι καφέ παπούτσια.

«Ίσως σου είναι λίγο στενά», είπε σκεφτικός ο Τραχέρν. «Έχω απίστευτα λεπτά πόδια.»

Τα παπούτσια όντως τον χτυπούσαν λιγάκι, όμως ο Χοστ παραήταν ευγνώμων για να μην τα φορέσει. Αφού ντύθηκε, ο Τραχέρν άνοιξε την ντουλάπα του, αποκαλύπτοντας μια μεγάλη σειρά από παλτά και σακάκια, ποιότητας που ο Χοστ κατάλαβε με την πρώτη ματιά ότι υπερέβαινε τις οικονομικές του δυνατότητες.

«Δεν θα πρότεινα το βελούδινο γκρι σακάκι», είπε ο Τραχέρν και το έσπρωξε παραπέρα στην κρεμάστρα, γελώντας ειρωνικά. «Να, αυτό ίσως σου ταιριάζει. Κειμήλιο από την Οξφόρδη –προσωπικά, με εξυπηρέτησε θαυμάσια!»

Το σακάκι ήταν από σκούρο πράσινο τουίντ, όμορφα ραμμένο, με δερμάτινα κουμπιά και ένα κομψό τσεπάκι στη δεξιά πλευρά. Το ύφασμα έβγαζε μυρωδιά λαδιού για τα μαλλιά και ζεστού απομεσήμερου. Ο Χοστ το φόρεσε και ο Τραχέρν υποχώρησε ένα βήμα για να τον αξιολογήσει.

«Πίστεψέ με, δείχνεις εντυπωσιακός.»

Επέστρεψαν στο καθιστικό και ήπιαν άλλο ένα φλιτζάνι τσάι. Ένιωθε περίεργα που καθόταν εκεί φορώντας τα ρούχα

κάποιου άλλου, σαν ηθοποιός την ώρα της πρόβας. Μιας και γνώριζαν ελάχιστα προσωπικά πράγματα ο ένας για τον άλλο, σύντομα η κουβέντα στράφηκε στη δουλειά. Ο Τραχέρν ανυπομονούσε να μάθει πώς είχε εξελιχθεί η πρόσφατη στρατολόγηση.

«Είναι πολλά υποσχόμενη, θα έλεγα. Ένας μηχανικός, που μένει κοντά στο Γουότφορντ. Εκτιμά ότι μπορεί να αποσπάσει τα σχέδια για το Κουνούπι –από το εργοστάσιο Ντε Χάβιλαντ.»

Ο Τραχέρν μόρφασε έκπληκτος. «Τον πιστεύεις;»

Ο Χοστ έγνεψε καταφατικά. «Έδειχνε πολύ νευρικός για να το έχει βγάλει απ' το μυαλό του.»

Ακολούθησε μια παύση κι αμέσως μετά μίλησε ξανά ο Τραχέρν. «Πόσο σύντομα μπορείς να ετοιμάσεις την αναφορά σου γι' αυτόν;»

Ο Χοστ έκανε έναν βιαστικό υπολογισμό. Το μοναδικό κλειδί του γραφείου του είχε χαθεί στην κόλαση του βομβαρδισμένου διαμερίσματος, άρα έπρεπε να επιστρατεύσει κάποιον κλειδαρά. «Μέχρι το μεσημέρι της Τρίτης.»

Ο Τραχέρν έγνεψε καταφατικά. «Ωραία. Νομίζω πως πρέπει να κινηθούμε γρήγορα σε αυτή την περίπτωση. Θα μου τη στείλεις αμέσως;»

Ετοιμάζονταν να αποχαιρετηθούν στο κατώφλι του διαμερίσματος, όταν ο Χοστ θυμήθηκε κάτι άλλο.

«Φυσικά, δεν είχε ακουστά για τη Μαρίτα.»

«Στην πραγματικότητα υπάρχουν νέα από αυτό το μέτωπο. Έχουμε ένα στοιχείο.»

«Δηλαδή;»

«Όλα στην ώρα τους. Ο Κασλ θα σου στείλει το υπόμνημα. Πρώτα πρέπει να πας σπίτι και να πάρεις...» Σταμάτησε απότομα και κοπάνησε το χέρι στο μέτωπό του. «Με συγχωρείς, καλέ μου φίλε, δεν το σκέφτηκα. Πού θα πας;»

«Ω, σε κάποιο ξενοδοχείο, για την ώρα.» Κοίταξε φευγαλέα τον συνάδελφό του. «Με συγχωρείς που το ζητάω, μετά από όσα έκανες, αλλά έχω ξεμείνει...»

«Μα φυσικά! Πώς δεν το σκέφτηκα;» Διέσχισε βιαστικά τον διάδρομο και επέστρεψε μετά από λίγο. «Ορίστε πέντε λίρες και μερικά ψιλά. Θα σε...;»

«Είναι υπεραρκετά. Σ' ευχαριστώ. Θα σου τα επιστρέψω τη Δευτέρα...»

Ο Τραχέρν κούνησε το χέρι του, απορρίπτοντας την αβρότητα. Όμως ο Χοστ ήταν σχολαστικός και θα επέμενε να ξεπληρώσει το δάνειο με την πρώτη ευκαιρία. Είχε ως κανόνα να μην υποχρεώνεται σε κανέναν, πόσο μάλλον σε έναν συνάδελφο. Αφού αποχαιρετήθηκαν, βγήκε ξανά στο πρωινό και ανέπνευσε τον θειούχο αέρα. Η σειρήνα για τη λήξη συναγερμού είχε ηχήσει εδώ και καμιά ώρα. Από μερικούς δρόμους πιο πέρα ακούστηκε ο θρήνος της σειρήνας ενός ασθενοφόρου που κατευθυνόταν βιαστικά προς το σκηνικό άλλης μιας καταστροφής από την προηγούμενη νύχτα: κάποιο κτίριο που είχε καταρρεύσει, ένα καταφύγιο που είχε υποστεί ζημιές ή ένα πτώμα που είχε βρεθεί διαμελισμένο σε κάποιο υπόγειο. Η λίστα ήταν ατελείωτη· κι όμως όφειλες να συνεχίζεις, αφού δεν μπορούσες να κάνεις αλλιώς. Στο μυαλό του επανήλθε μια φράση που είχε ακούσει μερικές ώρες νωρίτερα –*ο πόλεμος αυτός σου προκαλεί αηδία*.

Χαμογέλασε, ανατρίχιασε και συνέχισε να προχωρά.

2

Η Έιμι άφησε το στυλό της και ακούμπησε το πιγούνι στα σταυρωμένα χέρια της. Είχαν οδηγηθεί σε αδιέξοδο. Από το παράθυρο υψώνονταν τα κορναρίσματα και ο κουρνιαχτός της κίνησης στην οδό Μπρουκ. Ξαφνικά ευχήθηκε να βρισκόταν εκεί κάτω και να σουλατσάρει στο πεζοδρόμιο. Συνήθως ξεχνούσες, εξαιτίας των αεροπορικών επιδρομών, πόσο υπέροχο ήταν να τριγυρνάς στους δρόμους του Λονδίνου. Αντ' αυτού, κοίταξε στην άλλη πλευρά του γραφείου τον πελάτη της –τον πρώτο της ημέρας–, έναν κλητήρα σε δικηγορικό γραφείο ονόματι Σίντνεϊ Κίπιστ, κοντό, φαλακρό, σαραντάρη, ιδιότροπο. Η απογοήτευση μάλλον ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της, αφού εκείνος έγειρε προς το μέρος της και είπε: «Συμβαίνει κάτι;»

«Για να είμαι ειλικρινής, κύριε Κίπιστ, ναι –συμβαίνει. Όταν ζητάμε από τους πελάτες μας να καταγράψουν τις προϋποθέσεις τους, αναμένουμε ένα μείγμα θετικών και αρνητικών στοιχείων –"Θα μου άρεσε αυτό το είδος γυναίκας και όχι εκείνο· προτιμώ αυτού του είδους την προσωπικότητα από την άλλη". Καταλαβαίνετε;» Κοίταξε ξανά την αίτηση της εγγραφής του. «Οι δικές σας είναι όλες αρνητικές –"Όχι τεμπέλα ή άξεστη. Δεν μου αρέσουν οι "διαόλου κάλτσες". Δεν πρέπει να μασάει τσίχλα… Όχι πολύ ηλικιωμένη ούτε πολύ χοντρή. Όχι Αμερικανίδα". Θεωρώ πως δεν είναι το καλύτερο δυνατό σκεπτικό, για να ξεκινήσετε την πορεία σας προς τον γάμο. Στο κάτω κάτω…», *δεν είσαι, διάολε, κανένα κελεπούρι,* ήθελε να

πει, «…ένας επιτυχημένος γάμος βασίζεται στην αμοιβαία ανοχή. Στο δούναι και λαβείν.»

Ο Κίπιστ ανακάθισε στη θέση του. «Θεώρησα ότι ήταν προτιμότερο να καθορίσω ευθύς εξαρχής όσα *δεν* θέλω. Άλλωστε, αν θυμάμαι καλά, δεν είναι όλα αρνητικά…»

«Εεε, ναι», παραδέχτηκε η Έιμι, «όμως δεν νομίζω ότι το στοιχείο "κατά προτίμηση μια κυρία ευκατάστατη" μας βοηθάει ιδιαίτερα. Πολλοί από τους κυρίους με τους οποίους συνομιλούμε "προτιμούν" μια γυναίκα με χρήματα. Δεν είναι ιδιαίτερα πρωτότυπο. Μπορείτε να μου πείτε ποιες αρετές του χαρακτήρα εκτιμάτε; Αναζητάτε κάποια ταπεινή και ήρεμη, ίσως; Μια γυναίκα που της αρέσει να παίζει πιάνο, που ενδιαφέρεται για την προστασία των ζώων, που της αρέσουν οι περίπατοι ή… τι;»

Σούφρωσε τα χείλη του σκεφτικός. «Ναι. Κάποια τέτοια.»

Η Έιμι έμεινε να τον κοιτάζει. *Ποια όμως για όνομα του Θεού;* «Θα ρίξω άλλη μια ματιά στους φακέλους μου, αν έχετε την καλοσύνη να περιμένετε.»

Καθώς ξεφύλλιζε τα χαρτιά της, άκουσε ένα αχνό *κλικ* από την άλλη πλευρά του γραφείου. Ο Κίπιστ κοιτούσε στο κενό, χωρίς κατά τα φαινόμενα να αντιλαμβάνεται τον εκνευριστικό ήχο που έκανε με τη μασέλα του. Ω, ποια δύσμοιρη θα τον πάρει… Ευχήθηκε να μπορούσε να τη σώσει.

«Έχω άλλες τρεις για σας. Τι λέτε γι' αυτήν –είκοσι οχτώ ετών, Λονδρέζα, από σχολείο καλογριών. Επί του παρόντος υπηρετεί στο Ναυτικό…»

«Λυπάμαι, δεν μ' ενδιαφέρει κάποια από τις Ένοπλες Δυνάμεις», είπε αποφασιστικά ο Κίπιστ.

Δεν έχει κι άδικο, σκέφτηκε η Έιμι. Ήταν δύσκολο να ορκιστείς αιώνια πίστη σε κάποια που την επόμενη μέρα θα μπορούσε να μετατεθεί στην άλλη άκρη της χώρας. Επέστρεψε το χαρτί στον φάκελο και πήρε έναν άλλο.

«Η γυναίκα αυτή, τριάντα εφτά ετών, έχει δικό της ανθοπωλείο στο Γουόλγουερθ…»

«Όχι.»

Η Έιμι έγειρε απορημένη το κεφάλι της στο πλάι. Αναρωτήθηκε αν είχε αντίρρηση για το Γουόλγουερθ. Ή μήπως με το γεγονός ότι ασχολιόταν με το εμπόριο; Ή επειδή ήταν τριάντα εφτά ετών; Ο Κίπιστ δεν προσφέρθηκε να της πει· απλώς σταύρωσε τα χέρια του, παραμένοντας ανέκφραστος. Άφησε τον φάκελο στο πλάι και πήρε τον τελευταίο.

«Είκοσι εννέα ετών. Λεπτή, μαυρομάλλα. Δασκάλα μουσικής. Προσηνής, κοινωνική…» Έριξε μια φευγαλέα ματιά στον Κίπιστ, που είχε γείρει μπροστά στο κάθισμά του.

«Συνεχίστε», της είπε.

«Μέχρι πρόσφατα έμενε με τους γονείς της στο βόρειο Λονδίνο και τώρα μοιράζεται ένα διαμέρισμα με δύο κοπέλες… Επιθυμεί γνωριμία με κύριο μεταξύ τριάντα πέντε και σαράντα πέντε ετών.»

Ο Κίπιστ κατένευε επιδοκιμαστικά. «Αναφέρει κάτι για παιδιά;»

Η Έιμι διάβασε παρακάτω στην αίτηση. «Λέει πως θα της άρεσαν, όμως θα κατανοούσε τον μέλλοντα σύζυγό της αν δεν ίσχυε το ίδιο και γι' αυτόν.»

Ο Κίπιστ είχε αρχίσει να ενθουσιάζεται. Τέντωσε τον λαιμό του, ελπίζοντας να ρίξει και ο ίδιος μια ματιά στον φάκελο. «Και πώς ονομάζεται;»

«Δεσποινίς Ρουθ Μπέρνσταϊν.»

Μόλις το άκουσε, ο Κίπιστ τραβήχτηκε απότομα. Κοίταξε την Έιμι, σαν να είχε μόλις υποπέσει σε ένα σοβαρό σφάλμα. «Α, δεσποινίς Στράλεν –Εβραία;»

Η Έιμι κοκκίνισε, όχι όμως από ντροπή. «Δεν υπάρχει καμία αναφορά στην αίτησή σας, που να υποδηλώνει την αντίθεσή σας…»

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Το θεώρησα *εύλογο*.»

Παρέμειναν σιωπηλοί. Η Έιμι έκλεισε τον φάκελο της δεσποινίδας Μπέρνσταϊν και τον έβαλε ξανά στο συρτάρι της. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να απολογηθεί, όμως αποφάσισε πως μαζί του θα σπαταλούσε την ευγένειά της. Σηκώθηκε και ίσιωσε τη φούστα της.

«Πολύ φοβάμαι πως δεν έχω κάτι άλλο για σας επί του παρόντος, κύριε Κίπιστ. Θα επικοινωνήσουμε όταν εμφανιστεί κάποια άλλη κατάλληλη υποψήφια.»

Ο Κίπιστ αναστέναξε, ελαφρώς απογοητευμένος. «Συνεπώς η έρευνα συνεχίζεται.» Είχε στραφεί για να φύγει όταν φάνηκε να σκέφτεται κάτι. «Θα ενημερώσετε την αίτησή μου σχετικά με, εεε…»

Η Έιμι είπε, χαμογελώντας σφιγμένα: «Το σημείωσα ήδη. Και αν σκεφτείτε κάτι άλλο για να περιλάβουμε στη λίστα σας με τις απαγορεύσεις, φροντίστε να ενημερώσετε τη γραμματέα μας, τη δεσποινίδα Ντάκερ.»

Εκείνος δίστασε για μια στιγμή, έχοντας ίσως αντιληφθεί ένα ίχνος αναίδειας στον τόνο της. Όμως δεν είπε τίποτα, πήρε το καπέλο του και έφυγε.

Μόλις άκουσε να κλείνει η εξωτερική πόρτα του γραφείου, η Έιμι βγήκε στον χώρο υποδοχής και, αφού πρώτα χτύπησε βιαστικά την πόρτα δύο φορές, έχωσε το κεφάλι της στο διπλανό γραφείο. Η Τζοάνα σήκωσε το βλέμμα από το γραφείο της, γεμάτο με αιτήσεις εγγραφής τις οποίες προσπαθούσε να ταιριάξει σε ζεύγη. Από τη στιγμή που δεν υπήρχε πελάτης στο δωμάτιο, η Έιμι χώθηκε μέσα και, με έναν αναστεναγμό απόγνωσης, ξάπλωσε φαρδιά πλατιά στον καναπέ με την επένδυση από αλογότριχα.

«Υπάρχουν φορές που θέλω να τους στραγγαλίσω», είπε, απευθυνόμενη στο ταβάνι.

«Ποπό», είπε η Τζο. «Ποιος ήταν;»

«Ο Κίπιστ. Ο κλητήρας του δικηγόρου.»

«Α, ναι. Και τι ήθελε;»

Η Έιμι ρουθούνισε, προσπαθώντας να γελάσει. «Μια φαντασίωση! Ένα θηλυκό πρότυπο –όπως και οι υπόλοιποι. Ξέρεις, δεν παύει ποτέ να με εκπλήσσει το γεγονός ότι συγκεκριμένοι άντρες θεωρούν πως τους αξίζει δικαιωματικά μια γυναίκα με τα μισά τους χρόνια –και πολύ καλύτερη εμφάνιση.»

Η Τζο χαμογέλασε. «Υπάρχουν και παράλογες γυναίκες.»

«Όχι όμως σαν τους άντρες! Ειλικρινά, αν έβλεπες τον τύπο, να κάθεται εκεί και να απορρίπτει έτσι απλά τη μία καλή κοπέλα μετά την άλλη, λες κι ήταν κανένας Άδωνις...»

«Ξέρω. Σκέψου το σαν επαγγελματική συναλλαγή. Πήραμε τις πέντε γκινέες του, αυτό έχει σημασία. Πότε έχεις το επόμενο ραντεβού;»

Η Έιμι κοίταξε φευγαλέα το ρολόι της. «Το μεσημέρι.»

«Ωραία, που σημαίνει ότι έχουμε μία ώρα για ταίριασμα. Πάρε καρέκλα.»

«Ταίριασμα» –ή «ζευγάρωμα», όπως το αποκαλούσαν περιπαικτικά– ήταν ο όρος που χρησιμοποιούσαν για τη γνωριμία πελατών βάσει των αιτήσεων εγγραφής. Είχαν το γραφείο συνοικεσίων εδώ και τουλάχιστον δύο χρόνια. Η Τζοάνα Κουόρτερμεϊν, γόνος εύπορης οικογένειας που δεν ανέμενε από εκείνη παρά να παντρευτεί και να αποκτήσει παιδιά, βαρέθηκε να περιμένει τον Κύριο Τέλειο και αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το μυαλό και την κοινωνικότητά της. Λαμβάνοντας υπόψη τις λεγεώνες των μοναχικών ανθρώπων (όπως η ίδια) που αναζητούσαν τον κατάλληλο σύντροφο, αντιλήφθηκε τις προοπτικές από τη δημιουργία ενός πρακτορείου, το οποίο θα αναλάμβανε το συνοικέσιο για λογαριασμό τους. Χρησιμοποιώντας τη μικρή κληρονομιά από μια μακαρίτισσα θεία, την άνοιξη του 1939 νοίκιασε ένα γραφείο στο κέντρο της πόλης, στην

Λονδίνο 1941. Μια πόλη σε συσκότιση, στο έλεος των γερμανικών αεροπορικών επιδρομών. Δύο άγνωστοι συναντιούνται –και η σχέση τους ίσως αλλάξει την πορεία του πολέμου.

Ο Τζακ Χοστ είναι διπλός πράκτορας με αποστολή να εντοπίσει την πιο επικίνδυνη πράκτορα των Ναζί στη χώρα. Ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να φτάσει σε αυτήν είναι μέσω της Έιμι Στράλεν, που είναι υπάλληλος σε ένα γραφείο συνοικεσίων.

Για πόσο ακόμη θα μπορεί ο Χοστ να συλλέγει πληροφορίες από τους κύκλους των Βρετανών Ναζιστών δίχως να γίνει αντιληπτός; Και πώς μπορεί να προστατεύσει την Έιμι που βρίσκεται μπλεγμένη, χωρίς να το ξέρει, στον κόσμο της κατασκοπείας φλερτάροντας με την προδοσία;

Ένα καθηλωτικό μυθιστόρημα κατασκοπείας, βασισμένο στην πραγματική ιστορία ενός τραπεζικού υπαλλήλου που στρατολογήθηκε από την MI5 για να εισχωρήσει στις φασιστικές ομάδες της Αγγλίας.

«Ένα εθιστικό κοκτέιλ δράσης, έρωτα και κατασκοπείας.»
–The Guardian

εκδόσεις ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-876-7
9 789604 618767